

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἄπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἄπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὁδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΙΡΡΗ ΠΑΡΡΕΝ**.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Ἀπὸ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρὸς τὸν Φιλογύνην τῆς Ἐστίας. — Μία ἐλπίς διὰ τὸ μέλλον — Ἡ Γαλλίς γυνὴ (κατὰ τὴν κ. Alphonse Daudet, ὑπὸ κ. Εὐ. Ἰ.). — Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Αἱ γυναῖκες κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ XIX αἰῶνος (κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ὑπὸ δος Ὀλγας Κούζη). — Φιλοθρωπικὴ κίνησις. Γυναῖκες καὶ Ἐκκλησία. — Τὸ πουλάκι (ποίημα ὑπὸ Σφιγγός). — Εἰδοποιήσεις. — Οἱ Nibelngen, γερμανικὴ ἐποποιία (κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Μαρίας Πινέλη).

Εἰς τὸν Φιλογύνην τῆς Ἐστίας

Ἦθελα νὰ εἶχα τὴν δύναμιν νὰ συλλέξω ὅλους τοὺς στεναγμούς τῶν γυναικῶν, ἀγάμων ἢ ἐγγάμων, ἀδιάφορον, αἱ ὅποια πενοῦν καὶ αἱ ὅποια δὲν σκεπάζονται, — διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σκεπασθοῦν, — οὔτε ἀπὸ τὰς πτέρυγας τῶν συζύγων, οὔτε τῶν ἀδελφῶν, οὔτε τῶν πατέρων, καὶ μὲ τὸν πόνον, μὲ τὴν πικρίαν, μὲ τὴν ἀπόγνωσιν, ἢ περικλείου, νὰ συνθέσω ἐν μεγάλῳ μαῦρον μοιρολόγι, εἰς τιμὴν τοῦ πολεμοῦντος τὰς ἀρχὰς μου Φιλογύνου τῆς Ἐστίας.

Ἦθελα ἀκόμη νὰ εἶχα τὴν δύναμιν νὰ συλλέξω τὰ δάκρυα τῶν χιλιῶν γυναικῶν ὀρθαλμῶν, τὰ δάκρυα μὲ τὰ ὅποια ποτίζεται τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς στερήσεως, τὸ ὅποσον ὁ πτωχὸς ἀδελφός καὶ σύζυγος ρίπτει ἐκ τοῦ ὑστερήματός του εἰς τὰς χιλιάδας τῶν γεροντοκορῶν ἀδελφῶν ἢ τῶν ἀτυχῶν συζύγων καὶ μητέρων, καὶ μὲ τὰ δάκρυα αὐτὰ νὰ λούσω ὡς εἰς λουτρὸν ἐξαγνισμοῦ τὸν ἄνδρα, ὅστις εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὀνομασθῆ φίλος ὅλης αὐτῆς τῆς γυναικείας ἐνδείας καὶ ἀθλιότητος.

Ἦθελα ἀκόμη νὰ εἶχα τὴν φοβερὰν φωνὴν ὅλων τῶν γηραιῶν γονέων, οἱ ὅποιοι ἐκ τοῦ ὑστερήματός των ἄλλοτε ἐδαπάνησαν ὅ,τι εἶχαν διὰ νὰ ἐκπαιδεύσουν τὰς θυγατέρας των καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν, ὡς εἶχαν ἐλπίσει, μὲ ἐν δίπλωμα τὸ μέλλον των, καὶ οἱ ὅποιοι τὰς βλέπουν σήμερον νὰ πενοῦν καὶ νὰ πάσχουν ἄεργοι, δυστυχεῖς, χωρὶς ἐλπίδα γάμου, χω-

ρὶς ἐλπίδα στέγης, χωρὶς ἐλπίδα ἴσως ἄρτου καὶ μὲ τὴν φοβερὰν αὐτὴν φωνὴν νὰ καταρασθῶ ἐκεῖνον, ὁ ὅποτος, διότι δὲν ἐπέπαισε, καὶ διότι δὲν ὑπῆρξεν οὔτε πατὴρ τοιοῦτων θυγατέρων, οὔτε ἀδελφός, ἐξεγείρεται, καὶ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον, δὴθεν, τοῦ συνηγόρου τῆς γυναικείας εὐτυχίας ἀραιρεῖ καὶ τὴν πιθανότητα ἀκόμη τῆς εἰς εὐρύτερον κύκλον ἐπεκτάσεως τῆς ἐργασίας τῆς γυναικός.

Ἦθελα ἀκόμη νὰ διέθετα μίαν μαγικὴν σάλπιγγα, εἰς τὸ σάλπισμα τῆς ὁποίας νὰ συνέλθουν ὅλοι οἱ λιπόσαρκοι γυναικεῖοι σκελετοὶ μὲ τὰ ὠχρὰ καὶ πλαδαρὰ πρόσωπα, μὲ τὰς βαθουλωμένας παρειάς, μὲ τὰ λευκὰ χεῖλη, μὲ τὰ ἐσβεσμένα μάτια, μὲ τὰ ρυτιδωμένα μέτωπα, τῶν ὁποίων ἡ ἡλικία κυμαίνεται ἀπὸ τὰ εἴκοσι εἰς τὰ τριάντα ἔτη καὶ νὰ κτταδικάσω τὸν Φιλογύνην κύριον νὰ περιτριγυρίζεται εἰς ὄλην τὴν ζῶην ἀπὸ τὰς λεγεῶνας αὐτάς, αἱ ὅποια θὰ τοῦ ἐδίδον νὰ ἐννοήσῃ ποῖος γηράσκει ἐνωρίτερα καὶ ποῖος μαραίνεται καὶ ποῖος ἀποθνήσκει. Ὁ ἐργαζόμενος καὶ χορταίνων καὶ διασκεδάων καὶ ἀπολαμβάνων θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα ἀνὴρ, ἢ ἡ ἄεργος καὶ πεινωσα γυνή, ἢ κυνηγῶσα τὸ ἀσύλληπτον διὰ τὰς κενὰς χεῖρας τῆς φάντασμα τοῦ γάμου.

Ἦθελα ἀκόμη νὰ τὸν ἐγνώριζα τὸν κύριον αὐτὸν τόσον, ὅσπερ νὰ δύναμαι, εἰς μίαν νύκτα ψυχρὰν καὶ παγετώδη τοῦ χειμῶνος, νὰ τὸν περιφέρω εἰς ὅλα τὰ σπίτια, ὅπου ἡ γυναικεία ἀεργία ἔχει ἐγκαταστήσει τὴν ἐνδειαν καὶ τὸν πόνον καὶ νὰ τοῦ δείξω τὰς παρὰ τὸ προσκεφάλαιον ψυχορραγούντων τέκνων ἀπεγνωσμένας μορφὰς τῶν μητέρων καὶ τὰ ἀπολιθωμένα ἀπὸ τὴν ὀδύνην πρόσωπα τῶν ἀγάμων κοριτσιῶν, παρὰ τοῦ ἀδυνατοῦ πλέον νὰ τὰ τροφοδοτήσῃ πατρός· καὶ νὰ θέσω τὴν κλίνην τοῦ ἀβροῦς δακτύλου τοῦ μὲ τόσον λυρισμὸν τονίζοντος τὰ βάσανα τοῦ ἐργαζομένου ἀνδρός εἰς τὰς αἰμασσούσας αὐτὰς πληγὰς τῆς γυναικείας ἀθλιότητος, διὰ νὰ μάθω ἀπὸ τὸ στόμα του, ἐὰν πιστεύῃ ἀληθῶς ὅτι αἱ εὐτυχεῖς γυναῖκες τῆς

Ἑλλάδος εἶναι καλὰ ὅπως εἶναι, διότι τὸ ἅγιον ἔθιμον τῆς ἀγαμίας τῶν ἀνδρῶν τὰς προασπίζει καὶ τὰς προστατεύει.

Ἄλλὰ ὅλοι μου αὐταὶ αἱ ἐπιθυμίαι εἶναι περιτταί, διότι ὁ Φιλογύνης τῆς Ἑστίας εἰξεύρει ὅλας αὐτάς τὰς σπαρκατικὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας εἰξεύρουν καὶ ὅλοι οἱ πολιτευόμενοι μας. Εἰξεύρη ἀκόμη ὅτι τὸ ἅγιον ἔθιμον τοῦ καταδικαζομένου εἰς ἀγαμίαν ἀνδρὸς χάριν τῶν ἀδελφῶν του ἀπαντᾷ σήμερον, εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦλάχιστον, ἀραιότατα. Εἰξεύρει ὅτι πλὴν τῶν ὀλίγων ἑκατοντάδων πλουσιῶν καὶ εὐπόρων μας οἰκογενειῶν, ὅλοι σχεδὸν αἱ θυγατέρες τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν μικροβιομηχανῶν καὶ τῶν μικρεμπόρων δὲν ὑπανδρεύονται, διότι οἱ ἄνδρες τῆς τάξεώς των δὲν ἔμπορῶν νὰ ἐπαρκέσουν μόνον μὲ τὸν χλίτχρον μισθόν των, ὅπως ἰδρῦσουν καὶ συντηρήσουν οἰκογένειαν. Εἰξεύρει ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ, οἱ ὅποιοι ἐνόησαν τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνοίξουν εἰς τὴν γυναῖκα εὐρείας τὰς πύλας τῆς ἐργασίας εἰς πάντα κλάδον, δὲν τὸ ἐπραξαν διότι οἱ ἄνδρες ἐκεῖ ἀρνοῦνται νὰ θρέψουν τὰς γυναῖκας των καὶ οἱ πατέρες τὰ τέκνα των, ἀλλ' οὔτε διότι οἱ ἄνδρες διημερεύουν ἀργοὶ εἰς τὰ καφενεῖα καὶ αἱ γυναῖκες εἰς τὰ γραφεῖα. Τὸ ἐπραξαν, διότι ἐμελέτησαν, ἐψυχολόγησαν καὶ ἐπέισθησαν, ὅτι ἀφοῦ ἡ ἐργασία τοῦ οἴκου ἐξετοπίσθη καὶ ἡ βιομηχανία ἀναπληροῖ κατὰ τὰ τρία τέταρτα αὐτήν, ἀνάγκη διὰ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ οἰκογενειακοῦ ἰσοζυγίου ἡ κόρη νὰ ἐργασθῆ, νὰ παραγάγῃ, νὰ δώσῃ ὅ,τι ἀφαιρεῖ ἐκ τοῦ οἴκου, συντηρουμένη ἐν αὐτῷ.

Ἄλλ' ἐνῶ γνωρίζει ὅλα αὐτὰ ὁ Φιλογύνης τῆς Ἑστίας, τρέμει μὴ ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τὸν ὀμόφυλόν του τὸ ἀθυρμάτιον τῆς τηλεγραφικῆς μηχανῆς. Ἄνησχεῖ μὴ ἡ γυνή, ἡ ἐργαζομένη σοβαρώτερον καὶ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν, ἀνακτῆσθαι τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειάν της καὶ παύσῃ νὰ εἶναι ἡ πλῆγῶν καὶ τὸ ἀθυρμα, τὸ ὅποτον αὐταὶ αἱ ἀπαλαὶ καὶ ροδόφυλλοι χεῖρες τοῦ ἀνδρός, ἀφοῦ ξεσχίσουν καὶ συντρίψουν χάριν διασκεδάσεως, πετοῦν ἐπειτα εἰς τὸν βάρβρον. Φοβεῖται μὴπως ὁ συναγωνισμὸς εἰς τὰ ἔργα τῆς δεξιότητος, τῆς ἀκριβείας, τῆς ὑπομονῆς, ἴσως δὲ καὶ εἰς τὰ ἔργα ἀνωτέρων τάξεων ἀναδείξῃ τὴν ἰκανὴν γυναῖκα καὶ ἐκτοπίσῃ τὸν ἄνδρα, ὁ ὅποτος ἐπὶ τέλους θὰ ἀναγκασθῆ νὰ ἐπιδοθῆ εἰς ἔργα ἀπαιτοῦντα μυϊκὴν ὑπεροχὴν καὶ φυσικὸν κόπον. Καὶ διὰ τοῦτο μὲ τὴν προσωπίδα τοῦ Φιλογύνου καὶ τὸν λυρισμὸν τοῦ χορτασμένου στομάχου ἐγκωμιάζει τὸ δυστυχεὲς καὶ πολυθλασμένον γῦλον του καὶ καλοτυχιεῖ τὰς γυναῖκας τῆς Ἑλλάδος, τὰς προνομιούχους καὶ χαϊδευμένας αὐτάς μεταξὺ τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου ὅλου.

Εὐτυχῶς ὅτι τὴν γνώμην του δὲν συμμερίζονται ἡ ὀλίγοι, ἐλάχιστοι ἄνδρες καὶ αὐτοί, ὅχι οἱ πατέρες καὶ ἀδελφοὶ τῶν θυμάτων τῆς ἀνισορροπίου αὐτῆς καταστάσεως. Εὐτυχῶς ὅτι οἱ δυνάμενοι νὰ σκέπτωνται καὶ οἱ δυνάμενοι νὰ γνωρίζουν τὴν εὐεργετικὴν δύναμιν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν εὐλογίαν, ἣν σκορπίζει αὕτη εἰς τοὺς οἴκους, ὅπου βασιλεύει, μοιράζουσα ἐξ ἴσου τὰ δῶρα τῆς εἰς ἄνδρας καὶ εἰς γυναῖκας εἶναι οἱ πολλοί, εἶναι ἡ μεγάλη μερὶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Εὐτυχῶς ὅτι αἱ γυναῖκες ἤρχισαν νὰ ἔχουν συναίσθησιν τῆς ἀξίας καὶ τῆς δυνάμεώς των, καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἀνοίξουν τὸν δρόμον μὲ τὰς ἰδίαις των χεῖρας. Ὁ οἶκος τότε θὰ ἀνακτῆσθαι καὶ πάλιν τὸ ὅσημέραι καταρρέον γόνυ τῶν του, ὁ γάμος θὰ

γίνεαι προσιτώτερος καὶ ἀνὴρ καὶ γυνὴ θὰ αἰσθάνωνται ἐν αὐτῷ τὸ θάλπος καὶ τὴν στοργήν, ἣν γενεῖ ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ἰσότης καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ ἐδρακιουμένη μόνον ἐπὶ τῆς ἐργασίας, καὶ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς.

ΜΙΑ ΕΛΠΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Τὰ ψυχρὰ τοῦ Σταδίου μάρμαρα ἐνεψυχώθησαν καὶ πάλιν καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀρδητοῦ μέχρι τῶν κορυφῶν τοῦ Ὑμηττοῦ ἔπνευσεν ἐκ νέου ἡ ἐλπιδοφόρος πνοὴ τῶν ἀσκουμένων σωμάτων τῆς νέας γενεᾶς. Αἱ μικραὶ παιδικαὶ στρατιαί, αἱ βαδίζουσαι ρυθμικῶς καὶ εὐρύνουσαι διὰ τῶν ἀσκήσεων τὰ στήθη, εἰς αἰσθήματα γενναῖα, μᾶς ἔδειξαν ἐν γλυκοχάραγμα αὐγῆς, ἡ ὁποία προμηνεῖ ἡμέραν αἰθρίας, ἡμέραν ἡ ὁποία θὰ μᾶς κάμῃ ἴσως νὰ λησμονήσωμεν ὅλα τὰ σκότη καὶ ὅλας τὰς καταγιγίδας τοῦ παρελθόντος.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία εἶναι τὸ ἄγνωστον μέλλον ἐνός ἔθνους, εἶναι ἡ ἐλπίς ἐνός λαοῦ, εἶναι τὸ ἔαρ μᾶς νέας ζωῆς, ὑπὲρ τὴν ὁποίαν λησμονεῖται ἡ παλαιά. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὁ ὅποτος μας κάμνει νὰ ὄνειρευόμεθα τὸ μέλλον αὐτὸ ὠρατον, εἶναι ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ μας.

Ἡ ΓΑΛΛΙΑ

Κατὰ τὴν κυρίαν Alphonse Daudet (Ἀνταπόκρισις «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν»)

Μεγάλοι ποιηταί, συγγραφεῖς καὶ μυθιστοριογράφοι διαφόρων ἐθνικοτήτων ἐπροσωποποίησαν τὴν γυναῖκα τῆς χώρας των μὲ ἓνα οἰονδήποτε ἰδανικὸν τύπον, παραμεινάντα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ὡς δεῖγμα θαυμασμοῦ καὶ ὡς δύναμις ἐλξεως τοῦ γυναικείου φύλου. Ἄλλ' οὐ μόνον οἱ συγγραφεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ καλλιτέχναι, οἱ ζωγράφοι, οἱ γλύπται τῆς μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένης ἀρχαιότητος ἐπραξαν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον αἱ εἰκόνες μᾶς Ἑλένης καὶ μᾶς Ἀσπασίας, μᾶς Καρλόττας καὶ μᾶς Λαύρας παρέμειναν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Ἐν Γαλλίᾳ δὲν κατέχομεν ἓνα τοιοῦτον τύπον ὠραιότητος καὶ ποιήσεως, ἐνσαρκωμένον ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἡ Ἰωάννα d'Arc, ἀρειμάνιος ἥρωϊς καὶ ἡ ἁγία Γενοβέφα ἐκέρδησαν τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν μεταγενεστέρων γενεῶν ἐν ἐνδυμασίᾳ προστύχου ὑράσματος παρακαλεῖ ἡ Valada τὸν Θεὸν ὑπὸ τὰς δρῦς τοῦ Βορρᾶ· Ἐνδακρὺς ὀλοφύρεται ἐν Aignes-Mortes ἡ βασίλισσα Blanche, καὶ πρὸς τοὺς ἀπορρωγὰς βράχους ἀπευθύνεται ἡ κ. Sevigné εἰς τὰ ἀθάνατα αὐτῆς ποιήματα.

Μὲ τὸ ἐγγχειρίδιον, κρύμμενον εἰς τὸν κόλπον, φιγουράρει ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἡ Charlotte Corday· ἐπίσης καὶ ἡ κ. Rolland μὲ τὸ ἐκ τῶν μελανῶν αὐτῆς βοστρύχων διάδημα, γυνὴ προωρισμένη ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐνδοξοὶ τύποι δὲν ἀντιπροσωπεύουν καθ' ὅλοκληρίαν τὴν Γαλλίδα.

Ἡ Γαλλία εἶναι ἐν ὄν πολυσύνθετον, συγχείμενον ἐκ διαφόρων στοιχείων, ὡς καὶ ἡ χώρα αὐτῆς. Ἡ γυνὴ τῆς Βρετάνης διαφέρει ὅπως τῆς γυναικὸς τῆς Προβηγκίας, ἡ τῆς Γασκωνίας, ἐκεῖνης τῶν Βοσγίων κτλ. Βεβαίως ὅλοι εἶναι

Γαλλίδες, ἀλλὰ τόσον διάφοροι, ὥστε δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι ὀμόφυλοι. Ἐκ τοῦ μίγματος τούτου ἐξῆλθεν ἡ ἐπαγωγὸς Παρισινή, μᾶλλον πρακτικὴ ἢ ὄνειροπόλος, ὡς μᾶς τὴν παρουσιάζει ἡ Γαλλία τῶν ἡμερῶν μας. Εἰξεύρω ὅτι γίνεσθαι λόγος νὰ τῇ δοθῆ ἑκπαίδευσιν καλλιτέρα καὶ βαθυτέρα, νὰ τῆς ρίψουν δηλονότι εἰς τὸ καθαρὸν ὕδωρ τοῦ ποτηρίου τῆς ὀλίγον οἶνον ἐπιστημονικόν. Αὕτη θὰ ζαλισθῆ ὀλίγον, καὶ τίποτε περισσώτερον.

Ἡ εἰλικρινὴς γνώμη μου εἶναι, καὶ ἐπανέλαβον αὐτὴν πολλάκις, ὅτι δὲν ταιριάζει ἡ ἐπιστήμη εἰς τὴν γυναῖκα, καὶ ὅταν ἀκόμη αὕτη εἶναι ἰκανὴ νὰ καταλάβῃ ἐν ἀνδρικὸν ἐπάγγελμα.

Αἱ διάσημοι γυναῖκες, Sevigné, de Deffand, Lespinasse καὶ Recamier, ἔφθασαν εἰς δόξαν, χωρὶς πολλὴν ἐπιστήμην. Τοῦτο ὅμως δὲν τὰς ἠμπόδισε νὰ συγκεντρώσῃν περὶ αὐτὰς τὰ ἐξοχώτερα πνεύματα, νὰ τὰ διεγείρῃσιν καὶ τὰ ἐνθουσιάζῃσιν διὰ τὴν πρόδοον τῆς Γαλλίας.

Ἐκ τῆς φυλετικῆς, ἀναμιζέως τῶν Γαλλίδων ἐγεννήθη ὁ τύπος τῆς Παρισινής ἀκριβῶς, οὕτως, ὡς ἐκ φωτογραφίῶν ληφθειῶν τῆς μιᾶς μετὰ τὴν ἄλλην εἰς τρόπον ἐθνολογικόν, περιλαμβάνοντα φυσιογνωμίας κοινὰς καὶ σχηματίζοντα ἓνα οἰκογενειακὸν τύπον. Ὀλίγοι συγγραφεῖς ἠδυνήθησαν νὰ κάμωσι μίαν πιστὴν εἰκόνα τῶν Παρισινῶν γυναικῶν. Ὀλίγοι ἐνόησαν νὰ τὴν περιγράψουν οὕτως, ὥστε νὰ ἴδουν, μετὰ τὴν γυναῖκα τῆς συναναστροφῆς, τὴν γυναῖκα τῆς οἰκοκυρωσύνης καὶ τὴν χαρίεσσαν μητέρα τῆς οἰκογενείας. Τὰ διαφνή ταῦτα χεῖρα, σκεπασμένα μέχρις ἀγκῶνος μὲ χειρόκτια φίνα, ἔπλυναν καὶ ἐκτένισαν τὴν πρωίαν τὰ τέκνα, ἐτακτοποίησαν τὰ ἄνθη εἰς τὰ ἀνθοδοχεῖα, ἐτίναξαν καὶ ἤνοιξαν πολλὰ βιβλία, ἀκόμη ἔκοψαν καὶ σχέδια διὰ τὰ ἐνδύματα τῶν τέκνων. Ἡ Παρισινή, πρὸ τοῦ νὰ εἶναι κούκλα τῆς συναναστροφῆς, ἐπεσκέφθη καὶ ἐπαραμύθησε τοὺς πτωχοῦς.

Λίαν πολύτιμος εἶναι ὁ χρόνος διὰ τὰς ὠραίας μεταξὺ τῶν ὁποίων πολλὰ καλλιεργοῦν τὸ σπὸρ τῆς πρωίας, καὶ πρέπει νὰ ἐπωφελῶνται ἐκάστην στιγμὴν, ἐὰν θέλουν νὰ διασκεδάξουν καὶ νὰ κάμουν συγχρόνως καὶ τὸ καθήκον των.

Πληκτικαὶ εἶναι αἱ ὦραι αἱ προωρισμέναι διὰ τὰς ἐπιπέσεις. Εἰσερχομένη τις εἰς μίαν αἴθουσαν, μένει ἐκπληκτος, ὅταν ἀκούῃ ὀρθὴν κρίσιν ἐπὶ τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας καὶ γνώμας ἀμοζούσας ἐπὶ τῆς πολιτικῆς, ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶν ἐγκλημάτων, τῶν θεατρικῶν ἐπιτυχιῶν κτλ.

Ἡ Παρισινή καταλαμβάνει νὰ διευθύνῃ τὸ οἰκοκυρεῖο τῆς οἰκίας διὰ χεῖρὸς ἐλαφρᾶς καὶ σταθερᾶς, χωρὶς νὰ φέρηται ὡς ἡ Γερμανίς, ἣτις διέρχεται τὸν βίον της ἐν τῷ μαγευτικῷ μεταξὺ τῶν ὑπηρετιῶν. Ἡ κομψότης καὶ ἡ ἁρμονία εἰς τὴν ἐνδυμασίαν εἶναι χαρακτηριστικοὶ κανόνες τῆς Γαλλίδος γυναικός, ἣτις ἔχει μίαν καλαισθησίαν ἰδιαιτέρην δι' αὐτά. Ὁ πῶτος τῆς πολυτελείας εἶναι ἐν μέγα ἐλάττωμα τῶν Γαλλίδων γυναικῶν, αἵτινες εἶναι λίαν φιλάρεσκοι.

Ἡ Γαλλία ἔχει καλλιτεχνιδὰς διασήμους, αἵτινες διακρίνονται εἰς τὰς διαφόρους ὠραίας τέχνας. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν γραφουσῶν ὑπάρχει ἡ κ. Julliette Adam μὲ φήμην εὐρωπαϊκὴν· ἡ κ. Judith Gautier, ἀληθὴς θυγάτηρ ποιητοῦ, ἣτις

ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην παρεφημένους χρόνους· ἡ κ. Henry Greville, ἡ διάσημος μυθιστοριογράφος. Εἶναι ἀκόμη αἱ γράφουσαι: Gyp, Barine, Severine. Ἡ τελευταία αὕτη εἶναι διακεκριμένη δημοσιογράφος.

Ἐπιστῆμαι, ἐκπαίδευσιν, συναθροίσεις καλλιτεχνικαὶ φέρουσι καταλόγους, ἐν οἷς ὑπάρχουσι γυναῖκες διάσημοι. Στρέφουσαι τὸ βλέμμα ἀπὸ τὰς ἐργατικὰς γυναῖκας καὶ ἀπὸ τὰς ἀπειρωμένας εἰς τὴν οἰκογένειαν, εὐρίσκομεν ὅλας τὰς ἄλλας γυναικείας τάσεις ὡς φαντασίας διαβατικὰς.

Μῆτε ὑψηλή, μῆτε κοντὴ, μῆτε καστανιά, μῆτε ξανθή, ἡ Γαλλία γυνὴ φαίνεται μεταξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν ὅτι εἶναι ἡ μᾶλλον πολιτισμένη. Εἶναι γυνὴ τοῦ κλίματος αὐτῆς. Μὲ τὰς λεπτὰς γραμμὰς τοῦ προσώπου της, μὲ τὰς χαριέσσας κινήσεις της, μὲ τὸ ἐξαισιον παράστημά της, φαίνεται ὡς νὰ ἐπλάσθη, τόσον διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀρέσκην. Παρὰ τὸν ἐθνικὸν ἥρωϊσμόν, ἔχει καὶ πνεῦμα λίαν ἀνεπτυγμένον· παρὰ τὴν ἀληθῆ μητρικὴν φιλοστοργίαν, ἣν δὲν ἀρνεῖται καὶ πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος, ὑπάρχει ἡ ἀπεριόριστος αὐτῆς ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἀρέσκῃ — ἐπιθυμία, ἣτις τὴν παρακολουθεῖ καὶ μέχρι τοῦ τάφου.

Οὕτω τὴν περιέγραψεν ὁ Chateaubriand εἰς τὰ «Ἀπομνημονεύματα» αὐτοῦ. Ὁ Michelet εἰς τὴν «Γυναῖκα» καὶ ὁ Goncourt εἰς τὴν «Γυναῖκα τοῦ 17ου αἰῶνος». Παρομοίαν εἰκόνα αὐτῆς ἔδωκεν ἡ Sand καὶ ὁ Balzac εἰς τὰς μυθιστορίας των, τὰς χαϊρούσας εὐρωπαϊκὴν φήμην.

Ἡ Ἀνταποκρίτριά Σας Εὐ. Ι.

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Τὴν πρὸ ὀλίγου ὀργὴν του διεδέχετο τώρα ἐν αἴσθημα ἰκτου καὶ συμπαθείας πρὸς τὴν ἀδικηθεῖσαν ἐρωμένην, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους μόνον εὐτυχίαν καὶ ἡδονὴν τοῦ εἶχε προξενήσει, χωρὶς ὑστεροβουλίαν καὶ χωρὶς ἀξιώσεις διὰ τὸ μέλλον.

Ἡ μητέρα του ἐξηκολούθησε νὰ τοῦ ὀμιλῆ, νὰ τὸν παρηγορῆ, νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὰ πράγματα ὑπὸ διαφόρους μορφάς, νὰ προβλέπῃ τὰς πιθανὰς λύσεις, καὶ τὴν ἀναμενομένην ἔκβασιν, ὅπως τὴν ἐνόμιζε συμφερωτέρην διὰ τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν τοῦ υἱοῦ της κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην. Ὅλην τὴν νύκτα ἔμεινε μαζὶ του, εἰς τὸ δωμάτιόν του, φοβουμένη νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον μὲ τὰς σκέψεις του.

Ἐπροσποιεῖτο μεγάλην κόπωσιν καὶ ἀδυναμίαν, ὅταν ὁ Γιωργάκης ἀνέβη νὰ τὴν ἴδῃ καὶ τῆς ἐπρότεινε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἄν ὁ Κώστας ἤμπορῆ νὰ οἰκονομηθῆ εἰς τὸν σοφᾶ ἐπάνω, προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ, ἀπὴντησε. Καὶ ὁ σὴρ Γεωργάκης δὲν ἐπέμεινε, διότι, ἀφότου ἦτο ἐρωτευμένος, ἠγάπα νὰ μένῃ μόνος, καὶ νὰ μονολογῆ ἐνίοτε μεγαλοφώνως, σχεδιάζων τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν ἀγαπημένην του, ἢ μετανοῶν διότι δὲν τῆς εἶπε αὐτὸ καὶ ἐκεῖνο κατὰ τὴν τελευταίαν συνάντησιν των.

Ἄργᾳ μόνον περὶ τὰ ἐξημερώματα ἀπεκοιμήθησαν μητέρα καὶ υἱός· οὗτος ἤσυχος σχεδὸν πλέον, ἐπαναπαύομενος εἰς

την μητέρα του και αυτή βεβαία ότι είχε κερδίσει την υπόθεσιν, ότι αφού ή αντίπαλος είχαν εγκαταλείψει την θέσιν της, ή έντελής κατάληψις αυτής ήτο ζήτημα ημερών μόνον.

Την επάυριον εξύπνησαν και οι δύο πολύ άργά, ή μητέρα όμως πρώτη. Η Λέλα εκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της, καθ' ήν στιγμήν ήνοιξε τὰ μάτιά της. Φώναξέ μου την 'Ολγίαν, είπεν ή κ. Μεριδώφ, αλλά σιγά μή τὸν εξυπνήσης, διότι πολύ τὸν ἀνησύχησα τὴν νύκτα με τὴν κκοδιαθεσίαν μου.

Η 'Ολγία είδοποιηθεῖσα έτρεξεν εἰς τὴν μητέρα της.

— Πρέπει νὰ φροντίσης άμέσως νὰ φέρης τὴν Marie εδῶ, και νὰ τῆς εἶπης, τί έκαμες. Διότι αν μάθῃ ὁ Κώστας ὅτι δὲν έστειλεν εκείνη τὰ γράμματα, θὰ έχωμεν κακὰ ξεμπερδεύματα. Σύστησέ της νὰ κάμῃ τὰ δυνατά της διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, χωρίς όμως τρέλλες....

Η 'Ολγία εξέτέλεσε τὰς διαταγὰς τῆς μητρὸς της, τὸσον καλά, ὡστε ἐντὸς τῆς επάυριον πλήρης συνδιαλλαγῆς είχαν επέλθει μεταξύ τοῦ Κώστα και τῆς φίλης της, δὲν είχαν δὲ παρέλθει οὔτε ὀκτὼ ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς συζύγου του και ὁ νέος τὰς μὲν ἡμέρας του διήρχετο παρηγορούμενος ἀπὸ τὴν ὠραίαν χήραν, τὰς δὲ νύκτας του μετανοῶν, διότι ἐξηκολούθει νὰ προδίδη τὴν γυναῖκά του, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ ἀγαπᾷ με ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του.

Πρέπει όμως νὰ λεχθῆ πρὸς δικαιολογίαν του, ὅτι είχε γράψει παντοῦ, ὅπου ἐνόμιζεν ὅτι ήτο δυνατόν νὰ είχε μεταβῆ ή Μαρία, ὅτι είχε καταβάλει πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸ καταφύγιόν της. Ὅτι είχε γράψῃ ἀκόμη και πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις φίλην της, εἰς ἣν ἐξεμυστηρεῖτο τὰ διατρέξαντα και τὴν ὁποίαν ἰκέτευε νὰ τὸν εἰδοποιεῖ ἀμέσως τηλεγραφικῶς, ἐὰν ή Μαρία εὑρίσκετο εἰς Ἀθήνας, ἢ ἐὰν ἐγνώριζε τὴν διαμονήν της, σώζων οὕτω δύο ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν δυστυχίαν. Αὐτοκτονίαν δὲν είχε φοβηθῆ, διότι εἰζευρεν ὅτι ή Μαρία είχε πάρει μαζὴ της τὴν Ἄνναν, τὴν ὠραίαν θλακμηπόλον τῆς Mme Marie, ή ὁποία θὰ είχε κοινοποιήσει ἀμέσως τὸ δυστύχημα, ἐὰν είχε συμβῆ τοιοῦτο.

*

Δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μαρίας ὁ Κώστας ἐλάμβανε τὴν κάτωθι ἐπιστολήν παρὰ τῆς ἐξ Ἀθηνῶν φίλης της :

«Κύριε,

«Σήμερον ἔλαβον γράμμα τῆς Μαρίας. Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σὰς εἶπω ἐκ ποίας πόλεως, διότι μοῦ τὸ ἀπαγορεύει. Ἄλλως τε. ὡς λέγει, εὐθὺς ὡς θὰ ἔρριπτε τὸ γράμμα της εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, θὰ ἀνεχῶρει δι' ἄλλην πολὺ μακρυνὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν δὲν ὀνομάζει. Μοῦ λέγει ὅτι ὑγιαίνει, και με παρακαλεῖ, ἐὰν μοι ζητήσητε εἰδήσεις της, νὰ σὰς ἀπαντήσω ὅτι θὰ ἔχετε τοιαύτας κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ αὐτὴν πολὺ προσεχῶς. Σὰς παρακαλεῖ νὰ τὴν συγχωρήσητε διὰ τὴν λύπην, ἣν σὰς ἐπροξένησε και νὰ εἶσθε ἐντελῶς ἡσυχος, διότι δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς, πρὶν ἢ ἀνακτήσητε πλήρη και πάλιν τὴν εὐτυχίαν».

Ὁ Κώστας τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ εἰδείξεν ἀμέσως εἰς τὴν μητέρα του.

— Βλέπεις, είπεν εκείνη, ὅτι δὲν εἶχα ἄδικον. Βλέπεις ὅτι πλέον τῆς ἐπέρασεν ὁ θυμὸς και ὅτι σὲ εἰδοποιεῖ διὰ τῆς φίλης της, ἴσως διὰ νὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ τῆς γράψῃ; δι' αὐτῆς. Φυσικὰ ἐσὺ ἔπταισες, ἐσὺ ὀφείλεις νὰ ζητήσης συγγνώμην και συμβιβασμόν.

—Και θὰ γράψω ἀμέσως, μητέρα μου, και θὰ τῆς εἶπω πῶσον εἶμαι δυστυχῆς... ..Μάλιστα νὰ τῆς γράψῃς και σύ....

—Δὲν ἔχω καμμίαν δυσκολίαν νὰ τὸ κάμω, αν και εὑρίσκω ὅτι δὲν ἐφέρθη καλά ή γυναῖκά σου και ὅτι με τέτοιες ἰδέες ποῦ έχει θὰ εἶναι δύσκολον νὰ εὐτυχίστητε. Ἐκτὸς πλέον και αν σοῦ βάλῃ τὰ δύο σου πόδια εἰς ἓνα παπούτσι, ὅπως λέγει και ή παροιμία· διότι βέβαιον τὸ μεγάλο αὐτὸ κόλλο της έχει τὸν σκοπὸν του....

Κᾶποια ἐπίσκεψις διέκοψε τὸν διάλογον τῆς κ. Μεριδώφ μετὰ τοῦ υἱοῦ της, ὁ ὁποῖος ἀπεμακρύνθη τῆς οἰκίας ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς τελευταίας παρατηρήσεως τῆς μητρὸς του. Ἦννοεῖ λοιπὸν ή Μερία νὰ τοῦ βάλῃ τὰ δύο του πόδια εἰς ἓνα παπούτσι και προσέθη εἰς τὸ ἀποφασιστικὸν ἐκεῖνο και τολμηρὸν διάθημα, διὰ νὰ τὸν τρομάξῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς; Ὡστε με τὴν συμπιλιώσιν του με τὴν γυναῖκα του, με τὴν ἐπιστροφήν της—διότι ήτο βέβαιος τὴν ὅτι θὰ ἐπέστρεφε—ἢ ἔχανεν ἐντελῶς τὴν ἐλευθερίαν του, θὰ ήτο σκλαβωμένος δι' ὄλην του τὴν ζωήν.... Ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν και ἀπὸ μολόγου εἰς μολόγον ἔφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς γράψῃ, και ὅτι μάλιστα ἔπρεπε νὰ γράψῃ πρὸς τὴν φίλην της πῶσον ήτο δυσηρηστημένος διὰ τὴν πράξιν της και διότι τὸσον ὀλίγον ἦννοεῖ τὰ νέα καθήκοντά της.

Βαδίζων και σκεπτόμενος ἐπροχώρει ὡς συνήθως διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Πέραν πρὸς τὸ Τσιολί. Διήρχετο τὸν κήπον τῶν μεγάλων Μνηματῶν και ἐστάθη πρὸ τῆς ἀπεράντου ἐκτάσεως τῆς ἐντεῦθεν τοῦ κήπου, ἀριστερᾷ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ὅπου ἐν σῶμα Τούρκων ἵππων ἐτέλει γυμνάσια.

Ἦτο περίπου μεσημέρις και μετὰ πολλὰς και συνεχεῖς ἡμέρας κκοκαίρικας και παρτεταμένης βροχῆς, ὁ οὐρανὸς ἀπαλλχθεῖς ἀπὸ τὰ στρώματα τὰ πυκνὰ τῶν νεφῶν ἐξετείνετο λάμπων, δικυγῆς, ἀπέραντος ὡς ἐὰν είχε καλυφθῆ ἀπὸ ἀτελείωτον κυανόλευκον ὀθόνην, κεντημένην κατ' ἀραιὰ και ἀνώμαλα διαστήματα ἀπὸ λευκὰ ἀφρώδη ἀραβουργήματα.

Ὁ ἥλιος λευκός, ἀποτυφλωτικὸς εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο διάστημα, ἐσκόρπιζε χρυσὰς θωπεῖας εἰς τὰ ὄπλα και τὰ ζῆφν τῶν γυμναζομένων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι μακρόθεν ὡς ἀνελύοντο εἰς συτοιχίαις και ἐτάσσοντο εἰς γραμμὰς και συνεκτροῦντο ἔπειτα εἰς ομάδας, ἐδιδαν ὠραίαν φαντασμαγορικὴν εἰκόνα, τὴν μόνην ἴσως ἐπαγωγόν, ἣν ή τέχνη τῶν ὄπλων και τοῦ αἵματος έχει εἰς τὸ ἐνεργητικὸν της.

Ὁ Κώστας εἰς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο θέαμα ἐνθυμήθη τὴν Μερίαν του, ή ὁποία θὰ ἐνθουσιάζετο, θὰ ἐξεφώνιζεν ἀπὸ χαρᾶν, ἐὰν ήτο ἐκεῖ πλησίον του, εἰς τὸ πλευρὸν του και δὲν θὰ ήθελε νὰ φύγῃ και θὰ ἔλεγεν ὠραῖα λόγια και θὰ ἐδιδεν ὠραῖα τοῦ θεάματος εἰκόνας. Και ὅσον ἐβλεπε τὰ κόκκινὰ φεσάκια νὰ κινῶνται ἐπὶ τῶν λευκῶν και μελανῶν ἵππων πότε δεξιᾷ και πότε ἀριστερᾷ ὡς μεγάλα κεφαλαὶ μηχανῶν, τὰς ὁποίας ὄλας μαζὴ ὁ ἄνεμος πότε στρέφει ἀπ' ἐδῶ και πότε ἀπ' ἐκεῖ, ὅταν εἰς ἓνα αἰφνίδιον τρὸκ ὄλου τοῦ σώματος εὑρέθη εἰς ὀλίγων μόνον βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ αὐτὸ

και ήκουε τὸν χρεμετισμὸν τῶν σφριγῶντων ἵππων και διέκρινε τοὺς ὠραίους κυματισμοὺς τῶν τραχήλων των και τὰ σπινθηροβόληματα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ὄπλων τῶν εὐγενῶν ζῶων, ἐνθυμήθη και πάλιν τὴν γυναῖκά του, ή ὁποία ἡγάπα τὰ ἄλογα και με τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τῶσας ἐτρεδιάζαν ὠραῖας ἐφ' ἑποὺς ἐκδρομάς.

Και τοῦ ἐφαίνετο, ὡς νὰ είχε κάμει ἐν ὠραῖον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον εἰς μίαν στιγμήν ή τρομερὰ πραγματικότης είχε καταστρέψει. Ὡ! βεβαίως θὰ τῆς ἔγραφε και τώρα μάλιστα ἀμέσως. Και θὰ τῆς ἔλεγε νὰ ἔλθῃ εὐθὺς, ἢ νὰ τοῦ ἐγνώριζε τὸν τόπον τῆς διαμονῆς της, διὰ νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς νὰ τὴν εῦρῃ, νὰ γίνῃ σκλάβος της εἰς τὸ μέλλον, νὰ τὴν ἀγαπᾷ, νὰ τὴν λατρεύῃ, νὰ τὴν θέσῃ τὸσον ὑψηλὰ και εἰς τὴν καρδίαν του και εἰς τὸν νοῦν του, ὡστε καμμία ἄλλη νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν φθάσῃ.

Ὁ Στράης τὸν συνήντησε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ἀντήλλαξαν δύο λέξεις με ἀρετὴν ψυχρότητα και ἐνῶ ἐκεῖνος ἀπεμακρύνετο.—A propos, είπεν ὁ Στράης, τί γίνεται ή κυρία με τὰ λευκὰ ρόδα! Μοναδικός, φίλε μου, ὡς τὸσον διὰ τοιαύτας κατακτήσεις! Ἀλήθεια ὅτι ἐφυγεν ἔξαρνα και σὲ ἐπλάνταρεν εἰς τὸ μέσον;... Ἄλλ' ἀδιάφορον! Tu as de la chance toi, cher! και εὑρίσκεις νὰ σὲ παρηγοροῦν ἀμέσως.

Ὁ Κώστας ήτο ἐτοιμος νὰ δώσῃ ἐν μάθημα εἰς τὸν ὄληρον αὐτὸν κύριον, ὅτε ἐκεῖνος συνεχίζων:—Ἡ ὠραία Marie, ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας ἐξέρχομαι, τοῦλάχιστον δέκα φορὲς μοῦ ἀνέφερε τὸ ὄνομά σου εἰς μίαν ὥραν. Ἐπὶ τέλους εἶσαι ἀνυπόφορος. Tu accapares comme cela toutes les jolies femmes de Pera. Δι' αὐτὴν ὅμως ἐδῶ—και ἐδειξε τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας τοῦ Νικολάκη μπέτη—σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἔχω δικαιώματα προτεραιότητος και ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ ὑποχωρήσω.

Ὁ Κώστας ἐκλονίσθη ὡς νὰ τὸν ἐκέντρισε καμμία σφήκα. Αὐτὸ τὴν ἔλειπε νὰ τὸν προδώσῃ και ή Marie με τὸν γελοῖον αὐτὸν, ὕστερον ἀπὸ ὄλον τὸ κκοκόν, ὅπου τοῦ είχε κάμει. Και ἐπειδὴ ήτο κουρασμένος πολὺ ἠθικῶς με τὰς περιπετεῖας τῶν τελευταίων ἡμερῶν και ἐκνευρισμένος και ήθελεν ἐπὶ τέλους νὰ ξεσπάσῃ με κάποιον, ἐστράφη πρὸς τὸν Στράην και με βλέμμα γεμάτον μῖτος και περιφρόνησιν τοῦ εἶπε:— Εἶσαι γελοῖος και φαῦλος.

Ὁ Στράης ἀπεμακρύνθη, προσποιούμενος ὅτι δὲν ήκουσεν.

Ἦτο τὸσον δειλός, ὡστε δὲν είχε καμμίαν διάθεσιν νὰ περιπλεχθῆ εἰς ζητήματα τιμῆς και μονομαχίας. Και ἐὰν ἐρραπίζετο ἀκόμη, θὰ ἔστρεφεν εὐαγγελικώτατα και τὴν ἄλλην παρεῖαν.

Ὁ Κώστας διεθυήθη ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νικολάκη μπέτη. Και αὐτὸς ὁ πρὸ ὀλίγου τὸσον ἐρωτευμένος με τὴν γυναῖκά του και ὑποσχόμενος εἰς τὸν ἐκυτόν του νὰ τὴν ἀγαπᾷ πάντοτε, νὰ τῆς μὲν πιστὸς ὄλην του τὴν ζωήν, νὰ τῆς στήσῃ θρόνον και εἰς τὴν καρδίαν και εἰς τὸ πνευμά του, ποῦ καμμία ἄλλη νὰ μὴν ἡμπορέσῃ ποτὲ νὰ τὴν ἐπισκιάσῃ, αὐτὸς ἔκαμε μετὰ μίαν μόλις ὥραν, ἀφ' ἧς ἐλάμβανε τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, τρομερὰν σκηνὴν ζηλοτυπίας πρὸς τὴν ἐρωμένην του, τὴν ὁποίαν ὕβρισε σκαιῶς, χυδαίως, ὡς εἰζεύρου νὰ ὑβρίζουν οἱ ἄνδρες τὰς γυναῖκας τῆς ἡδονῆς.

Ἄλλ' ὅπως μετὰ τὴν καταγίδα ἐπανέρχεται ή εὐδία, οὕτω και μετὰ τὴν σκηνὴν ἐκείνην τὴν ἀγρίαν ὁ Κώστας δι-

στυχῆς, μετανοημένος, ἀφίνετο τρελλότερος ἀκόμη πρὸς τὸ πάθος του και ἐδεσμεύετο ἀκόμη περισσότερο με τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τοῦ ήτο ἀδύνατον νὰ ἀποσπασθῆ.

Μάτια.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ ΑΙΩΝΑ 1800

Εἰς οὐδεμίαν χώραν ἐπετρέπετο εἰς τὰς ἐγγάμους γυναῖκας νὰ διευθύνωσι τὴν περιουσίαν των, οὐδὲ νὰ κληροδοτῶσιν αὐτὴν κατὰ τὸν θάνατόν των, ἐν ἄλλοις λόγοις δὲν ἀνήκεν αὐτὴ εἰς αὐτάς. Ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ και Ἡνωμέναις Πολιτείαις ὑριστάμενος ἄγραφος Νόμος ἐθεώρει τὸν ἄνδρα και τὴν γυναῖκα ὡς ἐν ἄτομον, ὡς τοιοῦτον δὲ πάλιν τὸν ἄνδρα. Ἡ νόμιμος ὑπαρξίς τῆς γυναικὸς τοσοῦτον συνεταυτίζετο μετὰ τῆς τοῦ ἀνδρὸς, ὡστε αὐτὴ ἐθεωρεῖτο «νεκρὰ ἀπέναντι τοῦ νόμου». Ὅχι μόνον ὁ σύζυγος διεύθυνε τὴν περιουσίαν αὐτῆς, συνέλεγε και διεχειρίζετο τὰ εἰσοδήματά της, ἐξέλεγε τὴν τροφήν και ἐνδυμασίαν δι' αὐτὴν τε και τὰ τέκνα, ἀπεφάσιζε περὶ τῆς ἀνατροφῆς και θρησκείας τῶν τέκνων των, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον και ἐπεριόριζε τὴν ἐλευθερίαν σκέψεως, λόγου και πράξεων αὐτῆς. Ἐὰν ἐκείνη διεφώνει πρὸς αὐτὸν ἢ τὸν δυσηρέττει, οὗτος είχε κατὰ τὸν νόμον τὸ δικαίωμα νὰ τὴν τιμωρήσῃ, τῶν δικαστηρίων παρεμβαινόντων μόνον, ὅταν ή τιμωρία ὑπερέβαινε τὸν κοινῶς παραδεδεγμένον βαθμὸν αὐστηρότητος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὰ δικαστήρια ἐν Ἀγγλίᾳ και Ἡνωμέναις Πολιτείαις ἐξέδωσαν διαταγὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς ἄνδρας νὰ μεταχειρίζωνται, δέροντες τὰς συζύγους των, ράβδον παχυτέραν τοῦ ἀντίχειρος. Οἱ ἀγαθοὶ και τρυφεροὶ σύζυγοι, πάντοτε εὐσπλαγχνικώτεροι τοῦ νόμου, ἐφέροντο πρὸς τὰς συζύγους των ὡς πρὸς ἀγαπητὰς συντρόφους, ἀλλ' αἱ γυναῖκες τῶν ἰδιοτρόπων, ἀμαθῶν, και βαναύσων συζύγων ὑρίσταντο ὄλην τὴν ἄδικον καταπίεσιν τοῦ νόμου. Ἀπαντα τὰ ὑπάρχοντά των περιήρχοντο εἰς χεῖρας τοῦ συζύγου κατὰ τὸν γάμον. Ἐγγαμος, γυνὴ ἐργαζομένη, δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ λαμβάνῃ τοὺς μισθοὺς της ὡς ἀνήκοντας εἰς τὸν σύζυγον. Δὲν ἠδύνατο νὰ συντάξῃ διαθήκην, οὐδὲ νὰ ἐνάγῃ και ἐνάγεται. Αἱ χήραι και αἱ ἄγαμοὶ γυναῖκες, αἱ ἔχουσαι δοσοληψίας μετὰ τραπεζῶν, δὲν ἐπήγαιναν εἰς αὐτάς αἱ ἴδιαι, ὅπως περαιώσωσι τὴν ἐργασίαν των, ἀλλ' ἀνέθετον αὐτὴν εἰς φίλον τινά. Σπανίως διεξήγαγον μόναι τὰς ὑποθέσεις των· τὸσον βεθῶς ἐρριζωμένη ήτο ή ἰδέα ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ἐμπορικὸν νοῦν, ὡστε οὔτε τὸ θάρρος εἶχον αὐταὶ ἀλλ' οὔτε παρ' ἄλλων ἐνεπαρρύνοντο ὅπως ἐπιχειρήσωσι καινοτομίαν τινά. Ὀλίγαί τέχναι ήσαν ἐλεύθεραι εἰς τὰς γυναῖκας, και αὐταὶ ἀπερροφῶντο ὑπὸ τῶν πτωχῶν. Ἐθεωρεῖτο προσβλητικὸν διὰ γυναῖκας τῆς μεσαιᾶς και ἀνωτέρας τάξεως νὰ κερδίζωσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἡ ἀγamos γυνὴ τῶν τάξεων αὐτῶν, ή ἀποκαλουμένη γεροντοκόρη, ἐμποδιζομένη ὑπὸ τῶν προλήψεων νὰ ἐργασθῆ, ἠναγκάζετο νὰ προσκολλᾷται εἰς τὸν οἶκον τοῦ πλησιετέρου συγγενοῦς της. Οἰκτειρομένη ὅτι δὲν τῆ παρουσιάσθη ή εὐκαιρία νὰ ὑπανδρευθῆ, περιφρονημένη ὡς πάντοτε θὰ περιφροῦνται οἱ παρ' ἄλλων ἐξκτώμενοι, κκοδικάζετο εἰς ζωὴν ἀκουσίας δουλείας.

Οὐδὲν γυμνάσιον τοῦ κόσμου ἐδέχετο γυναῖκας. Ἐπὶ τόσον καιρὸν οἱ ἄνδρες εἶχον ἀναλάβει νὰ σκέπτονται καὶ ἀποφασίζουσαν ἀντὶ τῆς γυναικός, ὥστε γενικῶς ἐθεωρεῖτο αὕτη ἀνίκανος νὰ δεχθῆ ἀνωτέραν παιδευσιν. Αἱ ὀλίγον μεγαλοφυεῖς γυναῖκες αἰτινες ἀνεφάνησαν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐθεωρήθησαν ὡς φαινόμενα. Τὰ μοναστήρια καὶ ἰδιωτικὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα αἱ πλούσιαι κόραι ἐξεπαιδεύοντο, δὲν ἐδίδασκον ἢ τὰ στοιχειώδη, αἱ δὲ πτωχαὶ κόραι οὐδὲν ἐμάνθανον. Εὐγενεῖς τρόποι, καλὴ συμπεριφορὰ, μουσικὴ καὶ χορὸς ἐθεωροῦντο ὡς τὰ μόνα ἀναγκαῖα διδάγματα. Τὰ δημοσία σχολεῖα ἦσαν κλειστὰ εἰς τὰ κορσῖα, καὶ ὅταν τοῖς ἠνοιγόιντο, μόνον ἢ ἀνάγκωσις, ἢ γραφὴ καὶ ἢ στοιχειώδης ἀριθμητικὴ τοῖς ἐδιδάσκοντο.

Εἰς τὰς ἐκκλησίας αἱ γυναῖκες ἐκάθηντο μακρὰν τῶν ἀνδρῶν, διότι ἐπιστεύετο, ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποταθῶσι πρὸς τὸν Θεόν, ἐὰν δὲν ἀπηλλάσσοντο τῆς μολυντικῆς ἐπιρροῆς τῆς γυναικός. Ἀπηγορεύετο εἰς τὰς γυναῖκας νὰ προσεύχωνται ἢ ὁμιλῶσιν ἐν ἐκκλησίαις καὶ ἐν πολλαῖς ἐξ αὐτῶν ἀκόμη καὶ νὰ ψάλλωσιν ἐν τῷ χορῷ. Οὐδὲν ἐνεργὸν μέρος ταῖς ἐπετρέπετο νὰ λαμβάνουν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἢ θέσις τῶν ἐν αὐταῖς ἦτο ὁμοία τῆς τῶν παιδίων. Ἐθεωρεῖτο ἄσμενον διὰ τὴν γυναῖκα νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὰς δημοσίας ὁδοὺς μόνῃ ἄνευ συνοδοῦ. Πρὸ μιᾶς ἐκτονταετηρίδος, εὐσεβῆς τις γυνὴ, ἡ Anna Hutchinson, κατεδιώχθη, διότι ἐτόλμησε νὰ κηρύξῃ τὸ εὐαγγέλιον εἰς ἄνδρας. Τόσον γενικῶς κατεκρίθη αὕτη δι' αὐτό, ὥστε ἕκτοτε πᾶσα γυναικεία φωνὴ κατεπιγῆθη. Οὐδεμία θὰ ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ δημοσίᾳ.

Ἦτο βεβαίως οἰκτρὰ ἢ θέσις τῆς γυναικός καὶ ἀπέναντι τοῦ νόμου καὶ ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ

αἰῶνος· μόλις ὅμως δύναται τις νὰ σχηματίσῃ μικρὰν τινα ἰδέαν τοῦ δειλοῦ, τοῦ ἀτόλμου καὶ τοῦ ἀπαιδεύτου χαρακτῆρος τῆς γυναικός τῶν ἡμερῶν ἐκείνων. Διδαχθεῖσα νὰ θεωρῆ ἀπρεπὲς τὸ νὰ σχηματίξῃ ἰδέας ἐπὶ σοβαρῶν ζητημάτων, ὅτι οἱ ἄνδρες ἐθυμάζον ἐν τῇ γυναικὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς καὶ ὅτι ἡ μόνη φιλοδοξία τῶν πρέπει νὰ ἦναι ἢ κραταίωσις τοῦ θαυμασμοῦ τούτου, δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον, ἐὰν ὀλίγον κατεγίνοντο εἰς σοβαρὰ ζητήματα.

Δικημυρταίαι τινὲς ἐναντίον τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἠγέρθησαν προανακρούσματα τῆς ἐπερχομένης ἐπαναστάσεως. Ἡ Mary Wollstonecraft, ὑπερημύνη τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός λίαν εὐγλώττως, καὶ ἐζήτησε πρὸ πάντων νὰ χορηγηθῆ εἰς αὐτὴν ἀνωτέρα ἐκπαίδευσις, λέγουσα «ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ βλάψῃ τὸ πείραμα αὐτὸ τὰς γυναῖκας, ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰς ἐξευτελισῶσιν ἔτι περισσότερο οἱ ἄνδρες». Τὸ κοινὸν ὑπεδέχθη τὴν αἰτήσιν τῆς μετὸ δυσμενὲς πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς ἐπιδεικνύεται πάντοτε ὅταν νέαι τις ἰδέαι ριφθῆ, καὶ ὁ Henry Walpole ἀναμφιβόλως διηρμήνευσε τὴν κοινὴν γνώμην, ὀνομάσας αὐτὴν ὑαίκαν ἐνδεδυμένην ὡς γυναῖκα. Ὁ Condoorset ἐζήτησε πλήρη ἐλευθερίαν διὰ τὴν γυναῖκα, περὶ τὸ τέλος τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὑπεστηρίχθη ὑπὸ πολλῶν θιασωτῶν. Ἡ Margaret Brent, ἰδιοκτῆτρια ἀπεράντων γαιῶν ἐν Maryland ἐζήτησε διὰ τὴν γυναῖκα ψῆφον εἰς τὰ ἀποικιακὰ ζητήματα· καὶ ἡ Abigail Adams μεγαλητέρην ἐλευθερίαν διὰ τὰς γυναῖκας κατὰ τὸ τέλος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπαναστάσεως· δὲν ἀντεπροσώπευον ὅμως αὗται τὴν κοινὴν γνώμην, ἀλλ' ἀπλῶς τὰς ἰδικὰς τῶν ἀρχὰς. Αἱ γυναῖκες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν εὐχαριστημέναι ἐκ τῆς καταστάσεώς τῶν, οἱ δὲ ἄνδρες ἐπίστευαν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ὑψηλοτέρα ἐκπλήρωσις τοῦ

δικήματα διαπραχθέντα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν λαόν καὶ τὴν χώραν του. Σκοπὸς του ἦτο ἢ κόρη, καὶ ὅχι ἢ μάχη· διὰ τὸν λόγον τούτον παραδέχεται τὸν τοῦ Gunter συμβιβασμόν, καὶ μένει παρ' αὐτῶν ἔτος, ἀπολαμβάνων πᾶσαν τιμὴν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν Κριμλίδην. Αὕτη ὅμως, κρυμμένη ὅπισθεν τῶν παραθύρων, τὸν ἔβλεπεν, ὅταν ἐκείνος εἰς τὴν αὐλήν ἔρριπτε τὸν λίθον καὶ τὸ ἀκόντιον. Μετὰ τὸ ἔτος ἐκστρατεύει ὑπὲρ τοῦ Gunter κατὰ τοῦ Sindeger, βασιλέως τῆς Σαξωνίας, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Sinlegast, βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας καὶ λαμβάνει ἀμφοτέρους αἰχμαλώτους. Ὅτε δὲ εἰς ἀγγελιαφόρος ἔφερε τὴν εἰδήσιν τῆς νίκης του καὶ ὅτι ἐφάνη γενναῖος πρὸς τοὺς νικηθέντας, ἐκοκλίνεσεν ὡς ῥόδον τὸ ὄρατον τῆς Κριμλίδης πρόσωπον, καὶ ἀνημέμφεν ὁ βασιλικὸς οἶκος πλουσιοπαρόχως τὸν ἀγγελιαφόρον. Ὁ βασιλεὺς Gunter ἠτοίμασε μεγάλην ἐορτὴν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἥρωός του, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐμελλε νὰ ἴδῃ καὶ τὴν Κριμλίδην. Ἐσκέπτογο πλεόν νὰ τὸν κρατήσουν πάντοτε παρ' αὐτοῖς. Ὅπως ἢ ῥοδίνη πρῶτα προβάλλει ἀναμέσον τῶν νεφῶν, προβαίνει ἡ χαρίεσσα κόρη, ὅπως ἢ Σελήνη διακρίνεται μεταξὺ τῶν ἀστέρων, διακρίνεται μεταξὺ τῶν κορασίων, τὰ ὁποῖα τὴν συνοδεύουν. Ἐπιφωρόσι, τὸ ἔξωρος εἰς τὴν χεῖρα φέροντες, προηγούμενοι αὐτῆς. Ἐχαίρετῆς τὸν ἥρωα, προσὴν μέγιστος αὐτοῦ, καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἦτο Μάτιος μὲν, ὅτε Siegfried ἔλαβε τὴν χάριν ταύτην.

Εἰς μακρὴν τῆς θαλάσσης ἀπόστασιν, εἰς τὴν νῆσον Ἰσλανδίαν, κατοικεῖ ἢ ἐπίσης ὠραία βασίλισσα Brünhild. Ὁ θελὼν νὰ τὴν νυμφευθῆ ἔπρεπε νὰ διαγωνισθῆ μετ' αὐτῆς εἰς τρία γυμνάσια, τῆς λόγγης, τοῦ λίθου καὶ τοῦ ἄλματος· ἂν εἰς ἓν ἐκ τῶν τριῶν ἔχανεν, ἀπεκεφαλίζετο. Ἡ βασίλισσα αὕτη ἀπασχολεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ Gunter, καὶ ὑπόσχεται εἰς τὸν ἄνδρῆτον Siegfried νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀδελφὴν του Κριμλίδην σύζυγον, ἂν παρεδῆχτο νὰ τὸν βοηθῆσῃ εἰς τὸ ν' ἀποκτήσῃ ὁ ἦθος τὴν Brünhild. Λαμβάνουσαν μεθ' ἑαυτῶν δύο ὑπάσπιστάς, τὸν Hagen καὶ Dankwart τὸν ἀδελφόν του, ἐπιβιβάσονται μικροῦ πλοῦ, κωπηλατοῦν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, καὶ βοηθούμενοι ἀπὸ οὐρίων ἀνεμόν διασχίζουσαν κατὰ μῆκος τὸν Ρῆνον καὶ φθάνουσαν τὴν θαλάσσαν. Τὴν πρῶταν τῆς δωδεκάτης ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τῶν ἡμερῶν ἦλθον εἰς τὸν πύργον Isenstein, ἔνθα ἢ Brünhild μετὰ τὰς ἀκολουθοῦσας τῆς κόρας ἦτο εἰς τὸ παράθυρον. Ἄμα ὁ ἦρωας ἔβλεπεν τὸν πόδα εἰς τὴν ξηρὰν, ὁ Siegfried ἐκράτησε

προορισμοῦ τῶν. Ἐπὶ τοιαύτης καταστάσεως ὑψώθη ἢ αὐλαία τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, τοῦ αἰῶνος ὃν ἢ προφητικὴ φωνὴ τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ ἀπεκάλεσεν αἰῶνα τῆς Γυναικός.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Ἰολγα Κουζή

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ Ἐκκλησία

Ποτὲ ἄλλοτε ἀδελφικώτερον δὲν συνηνώθη ἢ δράσις ἢ φιλανθρωπικὴ τῆς γυναικός μετὰ τὸ φιλανθρωπικὸν τῆς ἐκκλησίας πνεῦμα, ὅσον κατὰ τὴν ὑπὲρ τῶν σανατορίων τῶν φθισικῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνέργειαν.

Τὸ Νοσηλευτικὸν Τμήμα τῆς «Ἐνώσεως τῆς Ἑλληνίδων», ἀνταποκρινόμενον εἰς τὸ πρόγραμμά του τῆς οἰκιακῆς ὑγιεινῆς καὶ νοσηλείας συνέλαβε τὴν εὐτυχὴ ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως ἀπομονωτηρίων διὰ τοὺς πτωχοὺς φθισικούς, τοὺς διαιτωμένους μετὰ τῶν ὑγιῶν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ δωμάτιον καὶ φυσικώτατα μεταδίδοντας τὸ μύλοσμα εἰς κύκλον τόσον εὐρύον, ὥστε ὁλόκληροι πολλακίς οἰκογένεια νὰ πίπτουν θύματα τῆς ἀπαισίας νόσου.

Ἄλλὰ τὸ Νοσηλευτικὸν Τμήμα τῆς Ἐνώσεως εἶναι πτωχόν, ὡς ὅλα τὰ ἄλλα τμήματα, πλὴν τοῦ τῶν Χηρῶν καὶ Ὀρφανῶν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξευρεθοῦν πόροι, διότι ὅσον εὐεργετικὴ καὶ φιλόανθρωπος εἶναι ἢ ἰδέα αὕτη, τόσον καὶ μεγάλαί ἀπαιτοῦνται πρὸς πρῆξματοποίησίν τῆς δαπάναι. Ποῦ ἄλλοι λοιπὸν νὰ καταφύγουν αἱ κυραὶ τοῦ Τμήματος ἐὰν ὄχι εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα δι' αὐτῆς ἐπικαλεσθοῦν τὴν συνδρομὴν τῶν πολλῶν;

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ὁ ὑπὲρ τοῦ καλοῦ πάτρι

τὸν ἴππον τοῦ Gunter ἀπὸ τὸν χαλινόν, ἵνα τὸν ἐκλάβωσιν ὑπὲρ τὴν αὐτοῦ. Ἰπεύοντες ἔφθασαν εἰς τὸν πύργον· ὁ μὲν Siegfried καὶ ὁ Gunter ἔφερον στολὰς χιονολευκοῦς, καὶ ἵππευον ἴππους λευκοῦς, ὁ δὲ Hagen καὶ Dankwart μύρας, ὡς τὸ πτερόν τοῦ κόρακος. Ἡ Brünhild ἐχαίρετῆσε τὸν Siegfried πρὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ διαγωνισμὸς ἤρχει. Ὁ Siegfried φορέσας τὸν σκούφον Tarn ἐγένετο ἀόρατος, καὶ στέκεται παρὰ τὸν Gunter· ἀναλαμβάνει τὸν ἄγωνα, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς περιορίζεται μόνον εἰς τὰς κινήσεις, ὅπως φαίνεται διαγωνιζόμενος. Ἡ Brünhild ἐκράτει ἀσπίδα βαρεῖαν, τὴν ὁποῖαν τῆς ἔφεραν τέσσαρες θαλαμηπόλοι, καὶ λόγγην τοῦ αὐτοῦ βάρους· ῥίπτει ταύτην κατὰ τοῦ Siegfried· διασχίζει τὴν ἀσπίδα καὶ συγκλονίζονται οἱ δύο ἄνδρες· ἀλλ' ὁ ῥωμαλέος Siegfried ῥίπτει κατ' αὐτῆς τὴν ἴδιαν λόγγην. Ἐναλίθων, τὸν ὁποῖον τῆς ἔφεραν δώδεκα ἄνδρες, ῥίπτει εἰς ἀπαστασιν δώδεκα ὄργανων, καὶ μετὰ τὴν βολὴν δι' ἄλματος φθάνει τὸν λίθον, καὶ ἀκούεται ἢ κλαγγὴ τῆς πανοπλίας τῆς ἐν τῷ ἄλματι. Ὁ Siegfried ῥίπτει τὸν λίθον μακρότερα· ἔτι μακρότερον προτείνει ἄλμα ἢ βασιλισσα, ὅπου καὶ νικάται πάλιν. Μετὰ δυσαρρεσκείας ὁμολογεῖ ἑαυτὴν ἠττηθεῖσαν, ὀνομάζει τὸν Gunter οὐζυγόν τῆς, καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ κάμῃ τὸν ὄρκον τῆς πίστεως. Παραδέχεται ἢ ἀκολουθήσῃ αὐτόν, διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ, διερχομένη τὸν Ρῆνον, ἀφοῦ ὅμως ἦθελεν ἀποσταθεῖ ἐκάστην τῶν φιλῶν τῆς εἰς τὸν οἶκόν τῆς. Περιφρονῶν πάντα κίνδυνον ὁ Siegfried φεύγει κρυφῶς διὰ τὴν χώραν τῶν Nibelungen, ὅπου εἶχε τὸν θησαυρόν, τὸν μέγαν. Μάγεται μετὰ τοῦ γίγαντος Burghüter καὶ τοῦ νάνου Alberich, ὅστις ἦτο φύλαξ τοῦ θησαυροῦ, νικᾷ καὶ ἐκλέγει χιλίους ἐκ τῶν καλλιτέρων τοῦ μέρους, ὅτινες εἶνε ὑποτελεῖς αὐτοῦ καὶ ἐπιτρέφει τὴν συνοδείαν τῶν εἰς τὸν πύργον Isenstein. Τώρα πλεόν ἦτο ἐτοίμη καὶ ἢ Brünhild νὰ φύγῃ διὰ τὸν οἶκον τῆς, εἰς τὴν Worms, καὶ τὴν ὁποῖαν, ἄμα ἔφθασεν, ὑπεδέχθησαν πομπωδῶς. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐωρτάσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Gunter μετὰ τῆς Brünhild, ἐωρτάσθησαν καὶ οἱ τοῦ Siegfried μετὰ τῆς Κριμλίδης.

Ἐν τούτοις ἢ Brünhild, ὅταν εἶδε τὴν Κριμλίδην εἰς τὴν τράπεζαν νὰ καθίσῃ πλησίον τοῦ Siegfried, ἔκλαυσε, λυπηθεῖσα θῆθεν, διότι εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ βασιλέως ἐδόθη εἰς ὑπερέτης σύζυγον· καὶ δὲν ἦθελε νὰ ὀνομασθῆ σύζυγος τοῦ Gunter πρὶν ἢ μῆθη καταλεπτῶς τί εἶχε συμβῆ, καὶ πῶς ἦτο τοῦτο

δυναμὴ ἀγωνιζόμενος, ὁ κατερχόμενος αὐτοπροσώπως μέχρι τῆς καλύβης καὶ τῆς τρώγλης τοῦ πτωχοῦ, ἵνα τὸν συνδράμῃ, ἐνόησεν ἀμέσως τὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιβαλλομένην ὑποχρέωσιν καὶ διὰ θερμῆς ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ναῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς παρεκάλεσεν, ἵνα ἐπιτραπῆ εἰς τὰς κυρίας ἢ περιεργωγὴ δίσκων κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Βαῶν ὑπὲρ πραγματοποιήσεως τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου σκοποῦ τῶν. Ἡ περιεργωγὴ τῶν δίσκων, ἐὰν δὲν ἀπέφερε τὸ ἀναμενόμενον ἀποτέλεσμα, ἔδωκεν ὅμως ποτὸν τριῶν περιπέου χιλ. δραχμῶν, τὸ ὁποῖον θὰ χρῆσται μούτῃ ὡς πυρρὴν διὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου.

Ἄλλως τε, ὅτι ἐγένεον εἰς τοὺς ναοὺς τῆς πρωτεύουσας παρὰ τε τῶν κυριῶν καὶ τῆς ἐκκλησίας, δύναται νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἀπὸ τὰς ἐξῶ Ἑλληνίδας, δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἀπὸ τὰς πλουσίας τοῦ Κράτους Μονάς. Προκειμένου νὰ λάβῃ σάρκα μία τοιαύτη εὐγενῆς ἰδέα ὅλαι αἱ Ἑλληνίδες καὶ ὅλοι οἱ ναοὶ πρέπει νὰ τεῖνουν ἀδελφικὰ τὴν χεῖρα, ὁ εἰς πρὸς τὴν ἄλλην. Ἀκόπως τότε χωρὶς κανεὶς νὰ στενοχωρηθῆ, χωρὶς κανεὶς νὰ δώσῃ μεγάλα ποσά, ἢμποροῦν νὰ περιεργωθῶν χίλιοι, δύο χιλιάδες δίσκοι, οἱ ὁποῖοι κατ' ἐλάχιστον ὄρον θὰ συγκεντρώσουν ἀπὸ σαράντα ἕως πενήντα χιλ. δραχμῶν, ποσὸν ὅπως δῆποτε ἴσχυον διὰ τὸ πρῶτον σανατόριον, τὸ ὁποῖον θὰ ὀφείλεται εἰς τὴν συνασπισθεῖσαν φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλληνίδος γυναικός.

Καὶ ἐξεφέραμεν τὴν ἰδέαν καὶ τὴν εὐχὴν αὐτὴν, διότι εἰξεύρομεν τί δύναται αἱ γυναῖκες, ὅταν θέλουν καὶ τί δύναται ἢ Ἐκκλησία ὅταν ἔχῃ ὡς προϊσταμένην ἀρχὴν ποιμενάρχην τῆς περιωπῆς τοῦ Σ. Μητροπολίτου, ὅστις πολὺ συχνὰ καὶ προχθὲς ἀκόμη τόσα ἔδωκε δείγματα τῶν φιλανθρωπῶν

δυνατόν. Εἶχε προταθῆ καὶ πάλιν διαγωνισμός. Τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας ὁ Siegfried παρετήρησε τὴν λύπην τοῦ βασιλέως, ἐνόησε τὸ αἴτιον, καὶ ὑπεσχθῆ νὰ τοῦ καθυποτάξῃ πάλιν τὴν νύμφην. Ἐν καιρῷ νυκτός βίλλει τὸν σκούφον Tarn καὶ ἀρχίζει τὴν μάχην, ἀντὶ τοῦ βασιλέως, ἥτις ὑπῆρξε πεισματώδης καὶ ἐκ μέρους τῶν δύο νικάται τέλος ἢ Brünhild καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὸν βασιλέα. Ἐν δακτυλίδιον καὶ τὴν ζώνην τῆς ἔχασε μαχομένη· ταῦτα λαθὼν ὁ Siegfried ἔφυγεν ἀόρατος πάντοτε διὰ τοῦ σκούφου. Μετ' οὐ πολὺ ὀδηγεῖ τὴν Κριμλίδην εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ὁ πατήρ του τοῦ παραχωρεῖ τὸ στέμμα.

Δέκα ἔτη παρήλθον καὶ ἢ Brünhild ἀδιακόπως ἐσκέπτετο, διὰ τὴν ὁ Siegfried δὲν ἐλάμβανε τὰ τιμαριωτικά του δικαιώματα, ὡς ὑποτελῆς τοῦ βασιλέως. Πείθει τὸν Gunter νὰ προσκαλέσῃ τὸν φίλον καὶ τὴν ἀδελφὴν, διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ προσεχοῦς ἡλιοστασίου. Ὁ γηραιὸς Σιγισμούνδος ταξιδεύει μετ' αὐτῶν διὰ τὴν Worms. Ἄμα ἔφθασαν, ἢ Brünhild παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὴν Κριμλίδην, ἥτις ἔλαμπεν ὡς ὁ χρυσός. Ἐν μεγάλῃ χαρᾷ παρέρχονταί δέκα ἡμέραι· τὴν ἐνδεκάτην, καθ' ἣν ὦραν τὰ γυμνάσια τῆς ἵππασίας ἐγίνοντο εἰς τὴν αὐλήν, παρεκάθησαν καὶ αἱ δύο βασίλισσαι, ὅπως ἴδωσι ταῦτα. Ἐθαύμαζεν ἢ Κριμλίδην τὸν οὐζυγόν τῆς, πῶς διεκρίνετο μεταξὺ ὄλων τῶν ἄλλων ἵπποτων. Ἡ Brünhild ἀπήντησε· μολταυτα εἶνε ὑποτελῆς τοῦ Gunter. Ἀνηγγέλασαν τότε δηκτικὸς τινὰς λόγους· καὶ ὅταν ἦλθεν ἢ ὦρα τῆς ἐσπερινῆς προσευχῆς, ἀντὶ νὰ ὑπάγουν, ὅπως κατὰ τὴν συνήθειάν των, καὶ αἱ δύο ὁμοῦ, ἐφάνη ἐκάστη νὰ ἔρχεται μόνη μετὰ τῆς συνοδείας τῶν ἀκολούθων τῆς κορασίων εἰς τὸν ναόν. Ἡ Brünhild διατάσσει τὴν Κριμλίδην νὰ εἰσελθῇ τελευταία, καθὸ οὐζυγος ὑπηρετοῦ ἢ Κριμλίδην ἀπαντᾷ, ὅτι δὲν ἦτο ἄλλο, παρὰ ἢ οὐζυγος τοῦ ἥρωος Siegfried, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν ναόν πρὸ τῆς δακρυοῦσας βασιλίσσης. Μετὰ τὴν ἀκολουθίαν ἐξέρχεται εἰς τὴν Brünhild πρῶτη, περιμένει τὴν Κριμλίδην εἰς τὸ προαύλιον, καὶ ζητεῖ παρ' αὐτῆς ἀποδείξιν τῶν λόγων τῆς. Ἡ Κριμλίδην ἀντὶ πάσης ἀποδείξεως τῆς παρουσιάζει τὸ δακτυλίδιον καὶ τὴν ζώνην τῆς ἰδίας, τὰ ὁποῖα τῆς εἶχε δώσει ὁ Siegfried. Ἐκλαυσε τότε καὶ πάλιν ἢ βασίλισσα. Ὁ Hagen τῆς ὑπόσχεται νὰ διεκδικήσῃ τὰ δάκρυά τῆς, διὰ τῆς ζωῆς τοῦ Siegfried, καὶ προτρέπει αὐτὴν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν δολοφονίαν.

αίσθημάτων του, έλεήσας διὰ τὰς εορτάς τοῦ Πάσχα ὑπὲρ τοὺς χιλίους πτωχοὺς, ἀποφυλακίσας τόσους κρατουμένους εἰς τὰς φυλακὰς, διότι δὲν εἶχαν νὰ πληρώσουν τὰ δικαστικά ἐξόδα τῆς καταδίκης των καὶ σκορπίσας τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἀνακούφισιν εἰς τόσους δυστυχεῖς. Καὶ ταῦτα ὄχι μόνον διὰ τῶν δωρεῶν τῶν φιλανθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἰδικῶν του ὑστερημάτων, διότι δυστυχῶς ἡ ἰδικὴ μας Ἐκκλησία δὲν ἔχει ποιμενάρχας πλουσίους, ἀλλ' οὔτε εἰσοδηματούχους, ὅπως μὴ ἀναγκάζονται νὰ ὑποβάλλονται εἰς στερήσεις, ὡσάκις θέλουν νὰ ἔλθουν ἀρωγοὶ εἰς τὴν δυστυχίαν.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ!

Τῆ δι Σοφία Π..

Πότε σ' αὐτὸ τὸ λούλουδο καθίζει
Πότε πετᾷ τὸν κλόνον ἐκεῖ κάτω
Κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ φαιδρότητα σκορπίζει
Μὰ πουθενὰ δὲν μένουν τὰ φτερά του.

Καὶ κελαῖθε δὲ ἀμέριμνο, καὶ ψάλλει
Ὅτι εὐμορφο θωπεύει τὴν ματιά του
Τοῦ κάμπου τὸ μαγεύουνε τὰ κάλλη
Μὰ πουθενὰ δὲν δίγει τὴν καρδιά του.

Κι' ἐλεύθερο πετᾷ σὰν τὸν ἀέρα
Τῆς ἀστασίας σύμβολο, δλω χάρι
Μὰ δὲν θὰ τύχη τὰ χα καμμά μ' ἔμερα
Δίχτυ κρυμμένο μέσα ἴστο χερτάρι;

(Ἀλεξάνδρεια 7 Μαρτίου 1900)

Σφιγξ

Ψευδεῖς ἀγγελιαφόροι ταξιδεύουν διὰ τὴν Worms, φέροντες τὴν εἰδησιν, ὅτι οἱ αἰχμαλῶτες βασιλεῖς Sindeger καὶ Sindegast, τοὺς ὁποίους ἄφηναν ἐλευθέρους νὰ ἐξέρχονται, ἐπανεστίασαν. Ὁ Siegfried, ὅστις εὐχαρίστως πάντοτε ἐδοῖθησε καὶ ἐξυπηρέτησε τοὺς φίλους του, προσφέρει ἀμέσως ἑαυτὸν, καὶ ἀναλαμβάνει τὴν μάχην ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Ὅταν ὁ στρατὸς ἦτο ἐτοιμὸς πλέον, ἔρχεται ὁ Hagen πρὸς τὴν Κριμλιδην, ὅπως λάβῃ τὴν ἀδειαν τῆς ἀναχωρήσεως. Ἡ Κριμλιδὴ εἶχε μετανοήσει πολὺ διὰ τὴν ἀποκάλυψιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸς τὴν Brünhild, ἐρεθισθεῖσα ὑπ' αὐτῆς· παρακαλεῖ τὸν Hagen νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ Siegfried εἰς τὸν πόλεμον, ὅπως δὲ τὸν καταστήσῃ προσεκτικώτερον τοῦ λέγει, ὅτι ὁ σύζυγός της εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματός του ἦτο τρωτός· εἰς τὴν ῥάχιν, τὸ μεταξὺ τῶν ὤμων διάστημα· διότι ὅταν ἐλούσθη εἰς τὸ αἷμα τοῦ δράκοντος, εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην εἶχε πέσει ἐν φύλλον φιλύρας καὶ τὸ ἐκάλυψεν, ὥστε δὲν ἐδράχθη εἰς τὸ αἷμα. Ὁ Hagen τὴν συμβουλεύει, ὅπως γνωρίζῃ τὸ μέρος καλῶς, νὰ ῥάψῃ ἐν σημείον ἐπὶ τοῦ φρεμάτος τοῦ Siegfried, ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ τρωτοῦ μέρους· ῥάπτει τότε ἡ Κριμλιδὴ σημεῖόν τι σταυροειδῶς. Ἐχάρη πολὺ ὁ Hagen, διὰ τὴν κατάλληλον τῆ ὥρᾳ γινομένην εἰς αὐτὸν ἀποκάλυψιν. Μόλις δὲ ὁ Siegfried ἀνεχώρησε, καὶ φαίνονται πάλιν ἀγγελιοφόροι, φέροντες τὰς περὶ εἰρήνης εἰδήσεις. Κληθεὶς ὁπίσω ὁ Siegfried, ἐπέστρεψε δυσηρεστημένος διὰ τοῦτο. Ἀντὶ πολέμου διοργανώνεται τώρα κινήσιον διὰ τὸ δάσος Wasgen, κατὰ ἀγριοὺς, ἄρκτηων καὶ ταύρων. Χύνουσα ποταμοὺς δακρύων τὴν φορὰν ταύτην ἡ Κριμλιδὴ συγκατατίθεται εἰς τὸ νὰ λάβῃ μέρος ὁ σύζυγός της, διότι εἶχεν ὀνειρευθῆ, ὅτι δύο ἀγριόχοιροι ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ ἥρωος, ὅτι ἀπὸ τὸ αἷμά του, τὸ ὅποιον ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἄνθη περὶ ἐκοκκίνησαν, καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα δύο ὄρη ἔπεσαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐκάλυψαν, καὶ δὲν τὸν ἐπανεῖδε πλέον. Μετὰ τοῦ Gunter τοῦ Hagen καὶ μεγάλης κινήσεως συνοδείας ταξιδεύει ὁ Siegfried διὰ τὸ δάσος. Ὁ Gernot καὶ ὁ Giselher ἔμειναν κατ' οἶκον. Ἰπποὶ πολλοὶ φορτηγοὶ ἔφεραν τὰ τρόφιμα, ἐπέρασαν τὸν Ῥήνον, καὶ ἔφθασαν εἰς ἓνα λειμῶνα πρὸ τοῦ δάσους. Ἐκεῖ χωρίζεται ἡ συνοδεία· λαμβάνει ἕκαστος ἰδιαίτερον δρόμον, μὲ τὸν πῶλον τοῦ ἑαυτοῦ ἢ ἰκανώτερος τῶν κινήσων. Ὁ Siegfried λαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ γέροντά τινα κινήσων καὶ ἓνα ἔμπειρον κύνᾳ ἰχνηλάτην· οὐδὲν ἐκ τῶν θηρίων, τὰ ὁποῖα ἀπαντᾷ τῷ διαφεύγει· δάσος καὶ

Πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητριάς μας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητριάς τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριάς καὶ ἀνταποκριταί, οἱ καθυστεροῦντες ἐξόφλησιν τῶν λ]σμῶν τοῦ λήξαντος ἔτους, νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσι τὰ καθυστερούμενα, ἵνα καὶ ἡ διαχείριστις τῆς Ἐφημερίδος δυνηθῇ νὰ κλείτῃ πάντα ἀνοικτὸν λ]σμὸν καὶ προβῇ εἰς τακτοποίησιν τῶν βιβλίων της.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ λαβοῦσαι ἡμερολόγιον νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ ΑΝΑΠΤΗΡΕΣ

Τὰ πυρετὰ διὰ τὴν χρῆσιν τοῦλάχιστον τῶν ὑποδωματίων καταργοῦνται. Ὁ κ. Τσάκωνας ἔφερεν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης μικρὰς λάμπας, αἱ ὁποῖαι δι' ἀπλουστάτης πιέσεως ἀνάπτουν ἀφ' ἑαυτῶν δι' ἠλεκτρισμοῦ ἀναπτυσσομένου ἐντὸς τοῦ δοχείου.

Ὅχι μόνον δὲ πυρετὰ οἰκονομοῦνται οὕτω, ἀλλὰ καὶ τὰ κηρία, διότι ἡ λάμπα αὐτὴ δίδει ὠραιότερον φῶς τοῦ κηρίου, τὸ ὅποιον δὲν στοιχίζει τίποτε. Τιμὴ ἐκάστης· δρ. 17.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Ἐποδηματοποιῶ ἀπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας
καὶ τῆς Ἀδελφείας

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγνωσμένη καλαισθησία τοῦ ἀπαρμιλλοῦ καὶ πασιγνώστου ὑποδηματοποιείου τοῦ κ. Τσάμη πείθει πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδῆσῃ ἐν αὐτῷ ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην ἑαρινὴν περίοδον δι' ἡν ὁ κ. Τσάμη ἐκόμισεν ἕξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἀπείρους ὁλοὺς νέους χρωματισμοῦς. Τῶν Ἀθησίων τὴν μοῖραν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόδησιν, ζηλεύουσι καὶ αὐταὶ αἱ Παρισίαι· χάρις εἰς τὸν κ. Τσάμη, τὸν ὅποιον πολὺ δικαίως τιμᾷ ἅπανα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας διὰ τῆς πελατείας της.

Φρονοῦμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττή.

ὄρος, ὅπθην διέρχεται, καθαρίζει τοὺς δρόμους· δέχεται πρὸ παντός ἄλλου καὶ παρ' ὄλων ἐπαίνους. Ἐσήμαιναν τὸ πρόγευμα, ὅτε εἶδε μίαν ἄρκτον· τρέχει κατόπιν αὐτῆς, τὴν συλλαμβάνει ζώσαν, τὴν δένει εἰς τὸ ἐρίππιον τοῦ ἵππου του, καὶ ἐπιστρέφει οὕτω ἔριππος. Ἦτο θαυμάσιος, ἔλαμπεν ὅλος εἰς τὴν κινήσεσίν του στολὴν· ἰσχυρὸς εἰς τὸ τόξον του, τὸ ὅποιον μόνον ὁ Ἰδοῖος ἐγνώριζε νὰ τευτῶν, πλουσία ἡ θήκη τῶν βελῶν του, χρυσοῦν τὸ κέρασ του. Ὅταν ἐβθᾶεν εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος ἀρίππευσεν· ἀφῆκε τὴν ἄρκτον ἐλευθέραν, ἥτις φεύγουσα τὰ γαυγίσματα τῶν κυνῶν, τρέχει νὰ κρυθῇ εἰς τὸ μαγεῖριον, τὸ ὅποιον εἶχον στήσει, ἀνατρέπουσα λέβητας καὶ πυρὰ, καὶ τὴν ὁποίαν πάλιν ὁ Siegfried συλλαμβάνει καὶ κτυπᾷ διὰ τοῦ ξίφους του. Ἐκάθισαν οἱ κινήσων εἰς τὴν τράπεζαν· τροφὴν ἔλαβον ἀρκετήν, ἀλλ' οἱ οἰνοχοὶ ἐδράδωναν νὰ ἔλθουν. Ὁ Hagen λέγει, ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι τὸ κινήσιον διὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἤθελεν εἶσθαι εἰς τὸ Spessart, καὶ ἔστειλεν ἐκεῖ τὸν οἶνον, διότι πλησίον τοῦ μέρους ὑπάρχει καὶ δροσερὰ πηγὴ. Ἐως τὴν πηγὴν αὐτὴν προτείνει εἰς τὸν Siegfried νὰ κάμουν μίαν ἐκδρομὴν. Ἐτοιμάζονται. Ὁ Siegfried προηγείται τοῦ Hagen· τρέχουν ὡς δύο πάνθηρες διὰ μέσου τῶν τριφυλλίων. Ὁ Siegfried μολονότι φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὄλην τὴν ὀπλοσκευὴν του, φθίνει πρῶτος εἰς τὴν πηγὴν· ἐν τούτοις δὲν πίνει, πρὶν πῆ ὁ βασιλεὺς Gunter, ὅστις ἤρχετο κατόπιν· ἔπειν ὁ βασιλεὺς· κύπτει μετ' αὐτὸν εἰς τὴν πηγὴν· ὁ Hagen στέκεται ὀπισθεν· λαμβάνει τὴν λόγχην τοῦ Siegfried τὴν ὁποίαν ὁ Ἰδοῖος ἔχει ἀκουμῆσαι εἰς τὴν παρὰ τὴν πηγὴν φιλόλυρον, καὶ τὴν ῥίπτει μετὰ τῆς ὀρμῆς κατὰ τοῦ ἥρωος, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἐρραμένον τὸ σημεῖον, ὥστε τὸ αἷμα, ἀνακηδήσαν ἐκ τῆς πληγῆς, κηλιδῶναι τὰ φορέματα τοῦ δολοφόνου. Φεύγει ὁ Hagen τρέχων, ὅπως ποτὲ πρὸ αὐτοῦ ἀνὴρ δὲν ἔτρεξε. Ὁ Siegfried ἐκβάλλει τὸ ἀκόντιον· ὁ σιδηρὸς μένει εἰς τὴν πληγὴν· λαμβάνει τὴν ἀσπίδα του, διότι τὸ τόξον καὶ ξίφος του εἶχε πάρει ὁ Hagen φεύγων, καὶ τὸν καταδιώκει. Οὕτως ἔχων τὸν προθνήναι· ῥίπτει κατ' αὐτοῦ τὴν ἀσπίδα, καὶ ἐξπλοῦται ὁ φονεὺς εἰς τὸ ἔδαφος. Ἀλλ' αἱ δυνάμεις τοῦ ἥρωος ἐκλείπουν, τὸ χρῶμα του σβέννεται, καὶ αἰμόρροπος πίπτει ἐπὶ τῶν ἀνθέων. Εἰς ὕβρεις ἐξέσπασαν οἱ προδόται, τοιοῦτοτρόπως ἀμείβοντες τὴν τοῦ αὐτοῦ γενναίότητα καὶ μεγαλοψυχίαν του! Καὶ οὕτως, ἐκεῖνος ὃν ἡ Κριμλιδὴ ἐνισπείσθη εἰς τὸν ἀδελφὸν φεύγοντα καὶ παρήγγειλε νὰ ἐπιδλέπῃ, παλαίει κατὰ τοῦ θανάτου!

Μαρία Πινέλλη